

Tale om at give Amtet et Tilskud af 20,000 Rbd. til et nødvendigt Veiarbejde, men det er netop det, at der kun tilbydes 20,000 Rbd., nemlig Halvdelen af det Beløb, der erkjendes at være nødvendigt, som synes mig ikke at thde paa nogen særdeles stor Interesse for Amtet. Denne Gaaen paa Accord ligeoverfor en, som jeg vil kunne bevise, meget billig Fordring fra Amtets Eide, synes ikke at levere Amtet stort Haab, naar der maaskee senere skulde blive Tale om større for denne Egn gavnlige Foretagender, med Hensyn til hvilke Statens Forpligtelse kunde synes at være mere tvivlsom.

Jeg skal nu tillade mig i Korthed at anføre de Grunde, hvorpaa jeg troer at kunne støtte mit Endringsforslag, som gaaer ud paa, at den med det under Nr. 11 i § 12 omtalte Veianlæg forbundne Udgifter, der er calculeret til 40,000 Rbd., skulde heelt og holdent udredes af Statskassen. Det vil være de ærede Medlemmer bekendt, saavel af Motiverne til Finantsloven som ogsaa af Udtalelser under dens første Behandling, at ved Fredsslutningen og Grændsereguleringen kom $1\frac{1}{2}$ Mill af Veien mellem Kolding og Ribe til at gaae gennem fremmed Territorium. Som en Følge deraf er Forbindelsen mellem disse to Byer og mellem det hele østlige Dpland og Nerne med Hovedstaden undertastet store Gener og Hindringer. Man maa paa denne korte Strækning passere 4 Tolksteder, to kongerigste og to flesvigske, og jeg antager, at ethvert Medlem veed, hvad det vil sige. For nu at undgaae disse Gener og Udgifter er det nødvendigt, at der bliver anlagt et Stykke Bei istedetfor de $1\frac{1}{2}$ Mill, som gaae igjennem Slesvigs Territorium, og som vil komme til blot at gaae igjennem Kongerigets Territorium. Denne Bei vil komme til at gaae fra et eller andet Punkt i Kalsbunde Sogn, igjennem hvilket Veien til Kolding fra Ribe gaaer, og deraf op til Kongegaen, over denue ved Willebøl og op til Foldingbro, og den vil faae en Længde af omtrent 2 Mill. Udgiften er, efter min Formening aldeles uundgaaelig. Spørgsmaalet er altsaa kun, om Udgiften skal falde Staten eller Communerne tillast, og i det Tilfælde, at det viser sig rigtigt, at Staten overtager den, da er Spørgsmaalet, om de calculerede 40,000 Rbd.

til dette Anlæg ikke ere for høit anslaaede. Hvad det første Spørgsmaal angaaer, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at medens Staten har i det nordlige Jylland og i Midtjylland sørget for, at der er Forbindelses-Hovedlandeveie imellem de østlige og vestlige Kædeveie, har Ribe Amt selv maattet bringe disse Forbindelseslandeveie tilstede i den sydlige Deel af Jylland, og det ved 4 Veie, nemlig: mellem Varde og Veile, Veile og Kolding, Ribe og Kolding og Ribe og Haderslev. Denne sidste Bei mellem Ribe og Haderslev er oprindelig ifølge Veiforordningen af 13de December 1793 Hovedlandevei, men den blev senere, jeg veed ikke af hvilken Grund, paalagt Ribe og Haderslev Amter. Jeg anfører dette, for at de ærede Medlemmer kunne see, at Ribe Amt med Hensyn til Veivæsenet altid har været noget stedmøberlig behandlet, ikke i Henseende til Veienes Antal, dem have vi nok af, men med Hensyn til Understøttelse til deres Anlæg. Der er ingen Tvivl om, at Veien mellem Kolding og Ribe i sin hele Udstrækning burde være Hovedlandevei, idet den er Hovedforbindelsen mellem den østlige og vestlige Deel af Jylland i den sydlige Deel af samme, en Forbindelse, der er saa vigtig, at der endog er Tale om der at anlægge en Jernbane, som jeg haaber, maa komme i en ikke altsfor fjern Fremtid. Men Veien er nu, med Rette eller Urette, en mindre Landevei. Den er anlagt og maa vedligeholdes af Amtet, men blev afstaaet tilligemed Territoriet, og nu forekommer det mig, at det dog vilde være yderst ubilligt, om Ribe Amt for anden Gang skulde bygge denne Bei og restituere den Forbindelse, som ved Fredsslutningen er gaaet tabt. Var det en Statsnødvendighed, at Treten blev sluttet, at Landet blev afstaaet og Veien med det, saa forekommer det mig ogsaa at være Statens Forpligtelse at gjenoprette Forbindelsen imellem de oftnævnte Byer. Der er ikke Tale om at forære Amtet en Pengesum, større eller mindre, naaget der vistnok kunde være Opfordring nok til at komme Amtet tilhjælp. Amtet vil vistnok, hvorledes de oeconomicke Forhold end blive, vide at indrette sig derefter. Men her er kun Tale om at opfylde en Forpligtelse, hvorfor alle Billighedens Love synes mig at tale. Det forekommer mig ogsaa, at den høitagtede Re-